

Інформаційні джерела

1. Андросова Т. В., Кулініч О. А. Реглобалізація світової торгівлі. Механізми забезпечення сталого розвитку економіки: проблеми, перспективи, міжнародний досвід. IV Міжнар. наук.-практ. конф. 19.05.2023 р.: зб. наук. праць. Х: ДБТУ, 2023. С. 312-315

2. Кулініч О.А. Формування мережевої економіки та бізнес-комунікацій на віртуальних ринках. Сучасні тенденції розвитку фінансових та інноваційно-інвестиційних процесів в Україні – 2023. (2-3 березня 2023 р.) ВНТУ. м. Вінниця. 2023. С. 392-395

3. Rushchyshyn N., Kulinich O., Tvorydlo O., Mikhailov A., Samoilenko V. State Regulation of Banking Business in the Context of Social and Digital Transformation of Economy. IJCSNS International Journal of Computer Science and Network Security, Vol. 22. No.4. 2022. pp. 67-72 URL: http://ijcsns.org/07_book/html/202204/202204010.html

СІЛЬСЬКІ ТЕРИТОРІЇ, ЯК ВАЖЛИВЕ ЕКОНОМІЧНЕ ЯВИЩЕ

Пращерук М.П., здоб. ОС «магістр»

Науковий керівник – д-р екон. наук, доц. **В.В. Антощенкова**
Державний біотехнологічний університет

Більшу частину історії людства більшість людей у всьому світі жили невеликими громадами. За останні кілька століть – і особливо в останні десятиліття – це різко змінилося. Відбулася масова міграція населення із села в місто. Різні глобалізаційні чинники призвели до зростання населення в містах, а точніше їх перенаселення. Це в свою чергу спричинило численні екологічні і соціально-економічні проблеми для усього людства. Натомість, населення сільських територій постійно скорочується, зникають цілі сільські поселення, молодь не хоче залишатися в селі, аргументуючи численними перевагами міського способу життя.

За даними рис. 1 (інформація відділу народонаселення ООН), ми бачимо загальну кількість людей, які проживають у міських і сільських районах, за період з 1960 по 2021 рік. Це базується на даних перепису населення, зіставлених на національному рівні, у поєднанні з оцінками ООН [1] (якщо дані перепису недоступні). В 1960 році в сільській місцевості проживало вдвічі більше людей (2 мільярди), ніж у містах (1 мільярд). У 2007 році чисельність міського та сільського населення була майже однаковою – 3,33 мільярда. За оцінками ООН, 2007 рік є знаковим, рік коли кількість людей у містах перевищила кількість людей у сільській місцевості. Цей перехід змінив спосіб нашого життя, роботи, співіснування.

Рис. 1. Кількість людей, які проживають в містах і селах (світ)

У 2016 році міське населення зросло до 4,4 мільярда; тоді як сільське населення світу зросло лише до 3,4 мільярда. Цифри ООН є найбільш широко згадуваними та цитованими щодо глобальної урбанізації. Однак вони не позбавлені критики: деякі дослідники припускають, що набагато більше людей живе в містах, ніж ці цифри.

У більшості країн з високим рівнем доходу – у Західній Європі, Америці, Австралії, Японії та на Близькому Сході – понад 80% населення проживає в містах. У більшості країн із доходом вище середнього – у Східній Європі, Східній Азії, Північній і Південній Африці та Південній Америці – від 50% до 80% людей роблять. У багатьох країнах із низьким і нижчим середнім рівнем доходу більшість все ще живе в сільській місцевості.

Сільські території для України є надзвичайно важливим економічним явищем, яке ставить відповідні вимоги до розробки та реалізації державної аграрної політики та відповідної стратегії. Безумовно, фактичний стан сільських територій є індикатором розвиненості та стійкості всього аграрного сектору нашої країни. Значна частина території України має яскраво виражений сільський характер і в просторовій структурі сільські території займають вагомe становище, де проживає 12,5 млн чол. або 30,3% загальної чисельності наявного населення.

За даними Представництва Фонду ООН у галузі народонаселення (англ. UNFPA, the United Nations Population Fund) на рис. 2 показано динаміку населення в Україні (містян та сільського) за 1960-2021 роки. Агресивна урбаністична політика є також ключовою проблемою розвитку сільських територій України.

Рис. 2. Кількість населення, що проживає в місті та селі (Україна)

Розробка та удосконалення стратегії сталого розвитку сільських територій є пріоритетним завданням в аспектах розвитку людського капіталу та забезпечення потреб виробництва сільськогосподарської сировини та продовольства [2, с.169]. Одним із найважливіших завдань політики держави на сучасному етапі є вирішення проблеми покращення стану сільської економіки та підвищення рівня життя населення на селі. Пріоритетність її обумовлена високою значимістю для країни таких найважливіших аспектів, як підвищення ефективності сільськогосподарської діяльності та забезпечення продовольчої безпеки, збереження наявного земельного, інфраструктурного та людського потенціалу, відтворення природних ресурсів [3].

Складність управління сільськими територіями посилюється їх природною специфікою, що визначається залежністю господарської діяльності від природно-кліматичних умов, природних ресурсів і, передусім, від якості землі, як головного засобу виробництва [4, с.105].

Отже, за останні десятиліття урбанізація посилилася в усьому світі, спричинивши прогресуючу і широкомасштабну проблему, як в перенаселених містах, так і в деградуючих сільських територіях. Сільська територія – це особлива економічно важлива територія зі своїм особливим способом життя і рівнем соціально-економічного розвитку, мешканці якої зайняті переважно в аграрній сфері. Роль розвитку сільських територій в економіці зводиться здебільшого до визнання сільського господарства, як важливої складової продовольчої безпеки країни, забезпечення збалансованого

сільського розвитку з метою підвищення добробуту сільських мешканців, збереження екологічно чистих територій.

Інформаційні джерела

1. UNFPA, Фонд народонаселення ООН Україна. URL: <https://www.unfpa.org/data/UA>
2. Антощенкова В.В. Організаційно-економічний механізм інноваційного розвитку сільськогосподарських підприємств. Вісник Харківського національного аграрного університету ім. В.В. Докучаєва, Сер. Економічні науки. 2021. №2 Том. 1. С. 161-170.
3. Герасимчук В. Теоретичні аспекти розвитку сільських територій в Україні: проблеми та шляхи вирішення. Економіка та суспільство, 2022. (45). <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2022-45-88>
4. Сторонянська І. З., Патицька Х. О. Методичні підходи до ідентифікації сільських територій: світова практика. Економіка АПК. 2020. № 5. С. 105.

ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБЛІКУ В НІМЕЧЧИНІ

Рашевська Н.В., здоб. ОС «бакалавр»

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **Л.О. Кирильєва**
Державний біотехнологічний університет

Система бухгалтерського обліку Німеччини має давні традиції і орієнтована, насамперед, на чітке дотримання норм прийнятого законодавства. Держава створює певні загальноприйняті умови господарювання, які обов'язкові для усіх господарюючих суб'єктів і повинні строго дотримуватися.

Взагалі, в Німеччині існує дві системи ведення бухгалтерського обліку: це спрощена система та система подвійного запису. При веденні бухгалтерського обліку необхідно дотримуватися відповідних нормативно – правових актів та принципів ведення бухгалтерського обліку. Як стверджують Лучко М. Р. і Бенько І. Д.: «у Німеччині бухгалтерські організації здебільшого займаються проблемами відповідності практики чинному законодавству, ніж розробкою нових бухгалтерських процедур»[1]

У Німеччині існує два терміни, що мають пряме відношення до бухгалтерського обліку: це «Buchführung» и «Buchhaltung». «Buchführung» відноситься напряду до ведення обліку усіх бізнес – операцій. В свою чергу, як «Buchhaltung» зазвичай означає відділ в компанії, що займається обліком бізнес – операцій і проводок.